

M. Freilich filmde een diplomatieke zitting met Palestijnse ngo-vertegenwoordigers.

Het belang van de Israëlische context.

Op 7 november 2019 had in het parlement een besloten Belgisch-Palestijnse vergadering plaats in het kader van de Interparlementaire Unie (IPU). Behalve Dokters van de Wereld namen drie vertegenwoordigers van Palestijnse ngo's eraan deel. Kwamen ter sprake: het Israëlische geweld in de bezette Westoever en de annexatiedreiging. Toen de vergadering reeds een 10-tal minuten gevorderd was, werden N-VA Kamerlid Michael Freilich en zijn medewerker erop betrapt dat ze een beeld- en geluidsopname maakten. Pas na meermaals daartoe aangemaand te zijn stopten zij met de opname. M. Freilich deed de zaak nadien af als een "non-issue"; het filmpje was enkel bedoeld, zo zei hij, "voor mijn sociale contacten".¹ De ontdekking leidde tot grote onrust in de vergadering, ook bij de Palestijnse vertegenwoordigers. 'Zij vroegen meteen of ze gevaar liepen', herinnert parlements lid Malik Ben Achour zich. Aan het eind van de vergadering was hun angst niet weggeëb, zegt Jean-Marc Delizée die de vergadering voorzat: 'Die mensen waren bang, ze vreesden dat die beelden in Israëlische handen zouden vallen. Na de vergadering moesten ze terugkeren naar Palestina. Ze kunnen wel degelijk in de problemen komen door opnames waarin ze kritische uitspraken doen.' Voor Wouter De Vriendt (Groen), die voorzitter is van de sectie België-Libië, gaat het duidelijk om intimidatie van Palestijnen: "het zijn praktijken die niet thuishoren in een democratie... De Interparlementaire Unie is een plek voor parlementaire diplomatie. Zo gesprekspartners de mond proberen snoeren door intimidatie, maakt een veilige gedachteswisseling onmogelijk." Joris Vandenbroucke (Sp.a), voorzitter van de Belgisch-Turkse sectie, vreest "dat het door Freilichs heimelijke opnames weleens moeilijk kan worden om in de toekomst nog ernstige contacten te leggen vanuit de IPU. Hij ondermijnt potentieel een belangrijk diplomatiek kanaal."

Ten einde het gedrag van kamerlid Freilich zowel als de bekommernissen van de Palestijnse aanwezigen te evalueren, is het nuttig, lijkt mij, als achtergrond het Israëlische militaristisch-politionele (politioneel-militaristisch?) beleid te schetsen dat in literatuur is bestempeld als dat van "de ultieme politiestaat".

Persbronnen: (1) Stavros Kelepouris, De Morgen, 21 dec, "Michael Freilich (N-VA) liet besloten diplomatieke zitting met Palestijnen filmen. 'Dit kan echt niet;'" (2) Stavros Kelepouris, DM, 22 dec, "'De opnames die Freilich liet maken, ondermijnen potentieel een belangrijk diplomatiek kanaal.'" (3) Bart Eeckhout, DM, 21 dec: "Dat de Kamer een lid telt dat bereid is vertrouwelijke informatie heimelijk te filmen, is een nare gedachte". En (4) Jeroen Van Horenbeek, DM, 27 dec: "Michael Freilich lijkt voor N-VA vooralsnog eerder een last dan lust: 'Geloof hoort niet thuis in het parlement. Punt.'"

Israëlische mensenrechtenorganisaties, bovenal maar niet enkel 'Breaking the Silence' en B'Tselem',² vormen het constante mikpunt van de regering en extreem-nationalistische bewegingen en groupuscules. Ze worden geconfronteerd met laster- en haatcampagnes (ook via rechtse media en het internet), met een wetgeving die hun vrijheid van meningsuiting en vereniging steeds meer inperkt en met verdachtmakingen over hun ondersteuning vanuit het buitenland.³ Dezer dagen is die hetze extra heftig nu Fatou Bensouda, de hoofdaanklaagster van het Internationaal Strafhof (ICC), heeft aangekondigd een onderzoek te willen opstarten over Israël's jarenlange schendingen van de mensenrechten van de Palestijnen in de bezette Westelijke Jordaanoever en Gazastrook.⁴

Daarmee vergeleken, het hoeft niet gezegd, is de situatie van de Palestijnse humanitaire ngo's en hun medewerkers in de Bezette Gebieden regelrecht schrijnend. In afwezigheid van civiele rechten en zoals de hele bevolking levend onder het dictaat (de dictatuur) van ruim 2.000

'Militaire Orders',⁵ zijn zij altijd opnieuw het lijdend voorwerp van agressies, administratieve detenties, fysieke bedreigingen en pesterijen, beperkingen van hun bewegingsvrijheid, vrijheid van meningsuiting en vergadering, en van giftige lastercampagnes - een uitermate repressieve politiek die de volle steun geniet van de pro-Israël lobby's in de VS en de EU. Lastercampagnes jegens de ngo's hebben ook hier tot doel de juridische en morele geloofwaardigheid van de organisaties en hun publicaties te ondermijnen en hun onmisbare, internationale financiële ondersteuning finaal af te snijden. De laatste jaren is deze situatie alleen maar verslechterd.

Dat geldt bijvoorbeeld voor de bekende ngo 'Addameer - Prisoner Support and Human Rights Association.' Opggericht in 1992, wijden haar medewerkers zich jaar in jaar uit aan het ondersteunen van de vele duizenden Palestijnse politieke gevangenen (voor Israël per definitie allen "*terroristen*") in de Israëlische gevangenissen. De gevangenis, inderdaad, vormt een essentieel *politiek* instrument in de Israëlische koloniale onderdrukking van de autochtone bevolking;⁶ folterpraktijken zijn er dagelijks kost⁷. In 2017-18 werd Addameers '*field researcher*,' de Frans-Palestijnse jurist Salah Hamouri, gedurende 13 maanden opgesloten in '*administratieve detentie*' (dus zonder aanklacht of proces). Ook de voormalige Vice-Voorzitter en Executief Directeur van de ngo, Khalida Jarrar,⁸ werd in juli 2017 "*administratief*" opgesloten en pas vrijgelaten op 28 februari 2019 [onlangs, op 31 oktober j.l., is zij, in een raid tegen haar woonst van meer dan 70 gewapende soldaten, opnieuw opgepakt; dit keer zal ze voor een militaire rechter verschijnen].⁹ En sedert september 2018 is Addameers co-ordinator van de juridische dienst, Ayman Nasser, vandaag nog altijd slachtoffer van de willekeur en psychologische foltering van "*administratieve detentie*."¹⁰ Er waren ook gevallen waarin medewerkers werden verbannen, met de dood bedreigd...¹¹

Addameer zelf, als ngo, was op 19 september 2019, 2u 's nachts, het voorwerp van een nachtelijke raid en plundering van haar kantoren in Ramallah (in de Oslo Akkoorden bevindt de stad – 'hoofdstad' van de Palestijnse Autoriteit – zich nochtans in een zone onder de controle van de PA).¹² De aanwezige uitrusting, vele duizenden dollars waard, en met name tal van informatiedragers: 5 laptops, 3 harde schijven, dossiers, opnames van veiligheidscamera's, e.a., zijn door de soldaten geroofd. Voor Addameer was dergelijke raid reeds de derde in haar bestaan. Zulke overvallen, aldus Directeur Sahar Francis, maken deel uit van Israëls continue agressie tegen de Palestijnse civiele samenleving. Ze zijn in het bijzonder gericht tegen ngo's omdat deze organisaties de Palestijnse bevolking helpen het hoofd te bieden aan een kolonialistisch regime dat de autochtonen hun basisrechten en menselijke waardigheid stelselmatig onttrekt, een kolonialistisch regime dat erop uit is behalve het fysieke territorium (dat het in 1948 en 1967 met oorlogsgeweld en nadien, met de Oslo Akkoorden, stapsgewijze reeds verregaand onteigend heeft)¹³ ook de Palestijnse civiele ruimte steeds verder in te krimpen. Aangezien de civiele ruimte de ruimte is die aan ieder individu toestaat zich vrij te uiten, zich te organiseren en collectief te mobiliseren, zijn de Palestijnse mensenrechtenorganisaties altijd al het eerste slachtoffer geweest van de pogingen tot inkrimping ervan door de bezetter.¹⁴

Gecombineerd met de politiegegevens in het Palestijnse bevolkingsregister dat in het bezit is van Israël, zoals bv. over iemands woonplaats en adres, de discriminerende, verschillend gekleurde

identiteitskaarten (naargelang je in de West Bank, de Gazastrook of Oost-Jeruzalem woont dan wel een “*Arabisch*” burger bent van Israël),¹⁵ en van andere documenten en visa – alle met een en hetzelfde *registratienummer* - leveren inbeslagnames van vertrouwelijke informatie, bestanden, interviews enz. waarover ngo's in het kader van hun humanitaire activiteiten beschikken, aan het repressieapparaat - leger (IDF), gendarmerie (Border Police) en binnenlandse veiligheidsdiensten (Shin Bet of Shabak genoemd) – bijzonder ‘nuttige’ aanvullende gegevens ter ‘securisering’ van Israël’s onderdrukingsbeleid. Het biedt de gelegenheid om met name hun gevreesde “*zwarte lijsten*” aan te vullen en/of te updaten. Die “*blacklists*” worden bij uitstek gebruikt voor het opsporen, liquideren of deporteren van ‘Israëlvijandige’ Palestijnen. Het opmaken van zulke lijsten startte reeds in de jaren '30 van de vorige eeuw en tijdens de Nakba werden zij gebruikt bij round-ups van alle mannen (vanaf 16 jaar) in een veroverd dorp: wie erin opgelijst stond (vaak op basis van informatie verstrekt door lokale informanten), werd onmiddellijk geëxecuteerd.¹⁶

In het ‘alledaagse’ leven speelt het bijzonder rijke informatiesysteem dat door de Israëlische veiligheidsdiensten op punt is gesteld, vooral een belangrijke rol in het typisch Israëlische vergunningenregime waarmee de koloniale staat de ‘handel en wandel’ van de Palestijnse inwoners op de Westelijke Jordaanoever dagelijks controleert en, vooral, disciplineert. In de loop van de decennia is het regime uitgegroeid tot een enorme bureaucratie.¹⁷ Na de juni 1967 overwinning beslisten de Israëlische leider de autochtone bewoners van de voortaan bezette Gebieden (in de Westelijke Jordaanoever en Oost-Jeruzalem beschikten zij voorheen over Jordaanse papieren) niét als burgers te integreren in het de facto uitgebreide Israëlische staatsterritorium.¹⁸ Zogezegd ‘voorlopig’ (net zoals de bezetting), zijn zij door Israël herleid tot statenlozen (vergelijkbaar met de vluchtelingen van 1948 in de vluchtelingenkampen). Hoewel zij de autochtone bewoners zijn van de Westoever en Oost-Jeruzalem, bevinden zij zich, civiel en politiek, in een positie van rechteloosheid t.a.v. wat bestempeld wordt als een militaire dictatuur (PS hoger in een voetnoot is opgemerkt dat zij internationaalrechtelijk als “*protected persons*” worden beschouwd maar dat statuut kadert in de context van een bezetting die, per definitie, van beperkte duur is). Zij beschikken dus niet over (staats)burgerschap en de daarmee verbonden rechten, zoals het recht op het grondgebied te wonen: naar Israëliësch recht “*resideren*” zij er enkel, als waren zij immigranten, en zouden zij dus slechts over een *voorwaardelijke* verblijfsvergunning beschikken.¹⁹ In principe kunnen zij bijgevolg uitgedreven (‘getransfereerd’) worden.

Bovendien, of misschien bovenal, zijn deze post-1967 Palestijnen op elke moment van hun leven en in elke situatie voor zo goed als alles afhankelijk van (het bezit van) een Israëlische, voor die concrete situatie noodzakelijke vergunning (“*permit*”). Bv. om je te verplaatsen – te voet of met de wagen -naar een naburig dorp; in je familiehuis te kunnen blijven wonen; je eigen land te mogen betreden (via een hek) en te bewerken;²⁰ als bouwvakker te mogen werken; te huwen; te bevallen in een hospitaal; naar je school of universiteit te gaan, enz., enz. In essentie komt het er dus op neer dat je voor bijna alles in je leven afhankelijk bent van *gunsten* – en dus, in een of andere mate, van de wil en de gril van de bezetter.²¹ Àls gunsten kunnen zij jou, telkens het jouw beurt is in een lange wachtrij van aanvragers, verleend óf geweigerd worden: door de bureaucraat, de individuele soldaat, of gendarme of veiligheidsagent met wiens of wier (anti-

Arabische) luimen je op dat ogenblik te maken krijgt... Vanzelfsprekend, kunnen zij jou ook op elk moment ontnomen worden, als een vorm van pestgedrag of op basis van recent bekomen, nieuwe informatie. Tenslotte kun je er ook mee gechanteerd worden, bv. om informatie te geven over je buur, of om je te dwingen... informant te worden voor de Shin Bet.²²

In een territorium levend, tenslotte, dat door het Israëliësch bezettingsregime met opzet in verregaande mate gefragmenteerd en versplinterd is – zoals bij middel van de (illegale) kolonies en de ‘outposts’, het voor Palestijnen grotendeels verboden wegennet (in een aantal gevallen is het hen zelfs niet toegestaan de baan over te steken), de apartheidsautobanen (bv. “bypass roads” die de kolonies rechtstreeks verbinden met Israël), de vele militaire zones, de Apartheids- of Scheidingsmuur en elektronisch beveiligde hekkens, enz., en waarbij honderden checkpoints (“vaste” en “vliegende”), wegblokkades en versperringen allerhande je verplaatsing onderbreken en je een vrije passage van de ene naar de andere enclave, van huis naar je werk, enz. ontzeggen - , worden je persoonsbewijzen elke dag meermalen gecontroleerd. Het vormt een dwangstelsel dat je verplicht, ook als kind, als meisje of jongen op weg naar school, als arbeid(st)er, enz. soms urenlang aan te schuiven tussen metalen dranghekken en bloot te staan aan willekeur, vernederingen, dreigementen en soms zelfs fysiek geweld van gewapende wachters. Je tijd (en dus je leven) wordt je op die manier constant ontstolen.

Het checkpoint- en vergunningenregime, echter, met de verregaande arbitraire restricties op het vlak van beweging, bereikbaarheid en verblijf, heeft ook funeste, ondermijnende effecten bijvoorbeeld op het Palestijnse onderwijssysteem, van lager tot hoger: bv. het via één of meer checkpoints tijdig en veilig kunnen bereiken van je school (indien het gebouwtje ondertussen niet is afgebroken wegens geen... Israëliësch bouwvergunning); idem voor de toegang tot de universiteit of hogeschool, behalve voor studenten ook voor professoren en onderzoekers. Terwijl er voorheen een nauwe samenwerking bestond tussen de Palestijnse instellingen, en studenten uit Gaza bv. konden gaan studeren aan de BirZeit University, zijn de universiteiten nu gedwongen bijna ‘lokaal’ geworden en wordt het verblijf voor hun internationale medewerkers door de Israëliësch grensbureaucratie zo moeilijk mogelijk gemaakt,²³ enz.

De Palestijnse gezondheidszorg, tenslotte, heeft evenzo, of misschien nog meer, zwaar te lijden onder de Israëliësch militair-bureaucratische politiek om het recht op mobiliteit van de Palestijnse bevolking aan zoveel mogelijk beperkingen te onderwerpen bij middel van het web van checkpoints, enz., in combinatie met het vergunningenregime. Zo worden ambulances bij het vervoeren van patiënten of het ophalen ervan – officieel vrijgesteld van vergunningen - al te lang aan opgehouden aan controleposten (soms krijgen ze gewoon geen doorgang, soms worden ze zelfs beschoten...). Voor individuele patiënten en zieken is de situatie vaak nog dramatischer: ook wanneer zij zwaar ziek zijn (bv. kanker) en dringend een behandeling behoeven in een hospitaal, krijgen ze vaak geen doorgangsvergunning ofwel te laat. In het algemeen wordt de reële afstand en tijdsduur voor dokters naar hun zieke patiënten (bv. in het dorp ernaast) wegens de vele versperringen en omleidingen veel te groot, enz. De negatieve gevolgen, met andere woorden, van de Israëliësch restricties voor de toegang van de Palestijnse bevolking tot de gezondheidsdiensten en de ermee gepaard gaande ondermijning van het bestaande systeem van

de gezondheidszorg in het algemeen zijn zodanig dat het basismensenrecht op gezondheid fundamenteel wordt geschonden.²⁴

Kortom: checkpoints, kun je zeggen, zijn 'bakens van het toeval'; ze maken de Palestijnen het slachtoffer van structurele willekeur vanwege de bezetter. Hoe ver dat kan gaan, toont Hebron (Al-Khalil): in de stad zelf zijn er meer dan twintig checkpoints, zoals gezegd: uitsluitend voor de autochtone Palestijnse inwoners, niet voor de enkele honderden ultra-orthodoxe Joodse kolonisten.²⁵

Met de vele tientallen, onderling niet verbonden en vaak omheinde enclaves of kantons heeft de Israëlische apartheidsstaat - onder welke partij ook, van "linkse" of, sinds vele jaren nu, "(extreem)rechtse" signatuur - in de Westelijke Jordaanoever over de jaren heen een systeem van 'openluchtgevangenissen' ontwikkeld (de Gazastrook, daarmee vergeleken, is één uitgestrekt openluchtgevang of concentratiekamp).²⁶ Het systeem wordt militair-bureaucratisch in stand gehouden, eventueel ook door meedogenloos geweld (bv. door soldaten die met scherp schieten op ongewapende betogers), en het wordt continu elektronisch "gevoed" door de verwerking van de massa aan informatie die aangebracht worden door een grote diversiteit van binnen- en buitenlandse, georganiseerde of individuele kanalen.

Dat Israël, mede dankzij de hoogwaardige veiligheidstechnologie die zij ten gerieve van de onderdrukking en controle van de autochtone bevolking ontwikkeld heeft in haar universiteiten en wapenbedrijven, uitgetest heeft in de repressie van de Palestijnse bevolking (zij is zgn. "*battle-tested*"), zoals dat ook voor ander Israëliisch wapentuig het geval is) en geprivatiseerd heeft in enkele honderden "*home security*" bedrijven (die gretige afnemers vinden bij politici allerhande in de rest van de wereld, en met name ook in de EU),²⁷ en dus: dat Israël in de literatuur ook wel bestempeld wordt als "*the ultimate police state*," mag ons bijgevolg niet verbazen. Aan de kant, echter, van de onderworpen bevolking – burgers én ngo-activisten - maakt het dat alleen al het vermoeden dat een of andere veiligheidsdienst omtrent jou (of een familielid) en/of je organisatie of groep kwalijke informatie bij de hand heeft en/of dat je mogelijk op een 'zwarte lijst' bent geplaatst (het wordt je niet meegedeeld tenzij op het moment dat je wordt opgepakt), volstaat om het door de bezetter gewenste, verlamme klimaat te creëren van intimidatie en angst, waarin openlijke, zeker collectieve weerstand zeldzaam zo al niet onmogelijk wordt. PS Voor het Israëlische establishment is dit alles niét louter een kwestie van veiligheid. De vaak extreme situaties waarin mensen geplaatst worden, tonen aan dat de finale bedoeling van de bezettingspolitiek erin bestaat het leven van de Palestijnen zo ondraaglijk mogelijk te maken, zodat ze zouden vertrekken...

Terugkerend, finaal, naar de besloten diplomatieke Belgisch-Palestijnse vergadering op 7 november, moet M. Feilichs poging om vertrouwelijke gesprekken met Palestijnse ngo-vertegenwoordigers op band en beeld te registreren –achter gesloten deuren met verborgen camera en microfoon – en, zodra ontdekt, dat dan te banaliseren als een "*non-issue*," als verwerpelijk veroordeeld worden. Zoals enkele Belgische parlementsleden het stelden: "*Dit kan echt niet.*" De angst en bezorgdheid nadien van de Palestijnse genodigden bevestigen alleszins de

hierboven geschetste 'Palestijnse' context: levend in de bezette West Bank, zijn deze mensen ervaringsdeskundigen. De poging van Freilichs fractieleider De Roover om de verantwoordelijkheid af te schuiven op het reglement of de organisatoren, maken het gebeuren alleen maar beschamender voor de partij die iemand als Freilich een kamerzetel heeft geschonken. Freilich zelf wist als Israëlobbyist maar al te goed hoezeer hij de positie van de Palestijnse aanwezigen eens terug thuis, in het gedrang zou brengen. Over de ware beweegredenen dan om te doen wat hij deed, kan men enkel gissen. In de krant is te lezen dat hij in strijd met afspraken gemaakt met zijn fractieleider, tijdens deze zitting van de IPU-sectie "Palestina" een keppeltje droeg.²⁸ Hoe dan ook is de deelname van kamerlid Freilich aan toekomstige zittingen van de Belgisch-Palestijnse sectie van het UPI discutabel geworden. Hij is er bovendien in geslaagd, moet worden gevreesd, de participatie van het Belgische parlement aan de activiteiten van het UPI in het algemeen te compromitteren.

---

¹ Pas nadat de voorzitter van de vergadering had uitgelegd dat het wel degelijk om een besloten zitting ging, stopten Freilich en zijn medewerker de opname. Het gebeuren werd op 20 november besproken op de Conferentie van Voorzitters. Dat leidde tot een officiële nota van de juridische dienst die besloot dat er "geen toelaatbare rechtsgrondslag" was voor de opnames (ook Hannes Cattebeke, in Het Nieuwsblad, 21 dec 2019).

² David Palumbo-Liu, "Israel Unleashes an Onslaught on Human-Rights NGOs, Artists, and Writers. The new wave of McCarthyite smears and repressive laws is unprecedented" (The Nation, Feb 26, 2016), <https://www.thenation.com/article/israel-unleashes-onslaught-on-human-rights-ngos-artists-and-writers/>. Er is zelfs gepoogd het kantoor van Breaking the Silence in brand te steken (Willem Staes van 11.11.11 in interview op 21 jan 2020, in Knack, <https://www.knack.be/nieuws/wereld/11-11-11-israelische-desinformatiecampagne-in-europa-moet-stoppen/article-longread-1555619.html>).

³ Sinds enkele jaren zijn zij bij wet verplicht op alle documenten en publicaties te vermelden dat zij buitenlandse steun ontvangen. Bv. op de site van de dissidente 'Coalition of Women' figureert op alle pagina's onderaan de vaste tekst: "In the aftermath of the amendment of the law for NGO's by the government to delegitimize human rights organizations, we announce accordingly that most of our funding is from 'foreign political entities' that share our values and support our activities for justice, women and human rights". Zie <https://coalitionofwomen.org/article/316>.

⁴ "Internationaal Strafhof kondigt onderzoek aan naar de 'situatie in Palestina', met één voorbehoud" (The Rights Forum, 21 dec): <https://rightsforum.org/nieuws/internationaal-strafhof-kondigt-onderzoek-aan-naar-de-situatie-in-palestina-met-een-voorbehoud/>. De Amerikaanse, steenrijke en 200% pro-Israël casino-uitbater Sheldon Adelson heeft in zijn (gratis) krant 'Israel Hayom' opgeroepen tot het plegen van cyberaanvallen tegen het ICC (Mondoweiss, Dec 27), <https://mondoweiss.net/2019/12/sheldon-adelsons-israel-hayom-incites-cyber-attacks-against-the-icc/>.

⁵ Zie nu het rapport van Human Rights Watch, "Born Without Civil Rights. Israel's Use of Draconian Military Orders to Repress Palestinians in the West Bank" (November 2019, ISBN: 978-1-6231-37816, pdf, 97p.), https://www.hrw.org/sites/default/files/report_pdf/palestine1219_web_0.pdf. Levend onder militaire bezetting, hebben de Palestijnen binnen het internationaal recht nochtans het statuut van "protected persons". Als zodanig mogen zij bv. niet onderworpen worden aan collectieve bestraffing of geweld, hun privaatbezit mag niet worden geconfisqueerd, hun waardigheid mag niet worden geschonden en zij mogen niet uitgedreven worden uit hun woning. Ik vertaal hier B'Tselem, "The Occupied Territories and International Law" (11 Nov 2017), https://www.btselem.org/international_law. De slotparagraaf van het stuk luidt (mijn vertaling): "In plaats van het internationale recht - zowel het Internationaal Humanitair Recht als dat inzake de Mensenrechten - als moreel kompas op te nemen, gebruikt Israël het op cynische wijze als een handleiding voor de systematische schending van de mensenrechten. De bepalingen van het internationaal recht liggen voor bij de rechters van het Hooggerechtshof, de advocaten van het Openbaar Ministerie en de officieren van de MAG (Military Advocate General) Corps. Toch slagen ze er allemaal in ze te interpreteren en er omheen te werken met als enig doel om de schending van het internationaal recht een schijn van wettigheid te geven." [Engels] "Israel's policies throughout the Occupied Territories

over the past half a century have been veering farther and farther away from protecting the population to verging on actual neglect. This is not an abstract issue. It has tangible repercussions: dispossession, oppression, abuse and killings are the outcome of a formalistic interpretation of rules designed to prevent exactly that."

⁶ Volgens het Palestinian Prisoner Affairs Ministry werden tussen 1967 en 2012 ongeveer 800.000 personen aangehouden en opgesloten, d.i. zo goed als 40% van de totale mannelijke bevolking. Het maakt dat omzeggens elke familie geconfronteerd is en wordt met de gevangenschap van minstens één mannelijk familielid, het weze de vaderkostwinner en/of de zoons. Vorig jaar, 2019, bijvoorbeeld, werden meer dan 5.500 Palestijnen in de oPt gearresteerd, waaronder 889 kinderen en minstens 128 vrouwen. Zie het rapport van 30 december opgesteld door de Palestinian Prisoners' Society, de Prisoners' Affairs Commission en Addameer, en gepubliceerd op: Samidoun – Palestinian Prisoner Solidarity Network: <https://samidoun.net/2019/12/year-end-report-israeli-occupation-arrests-over-5500-palestinians-in-2019/> .

⁷ Zie recentelijk Addameers 'press release' van 23 dec: "*Addameer Collects Hard Evidence on Torture and Ill-Treatment Committed against Palestinian Detainees at Israeli Interrogation Centers*" (pdf, 8 p.), <http://www.addameer.org/printpdf/3845> . Zie ook: Yara Hawari, "*The Systematic Torture of Palestinians in Israeli Detention*" (Al-Shabaka, Nov 28), <https://al-shabaka.org/briefs/the-systematic-torture-of-palestinians-in-israeli-detention/>.

⁸ Khalida Jarrar is lid van het Palestijns Front voor de Bevrijding van Palestina, verkozen lid van de Palestijnse Wetgevende Raad (Palestine Legislative Council) en Palestijns vertegenwoordigster in de Raad van Europa.

⁹ Zie "*Khalida Jarrar continues to resist Israeli attacks, rigged military courts*" (Samidoun, Dec 29), <https://samidoun.net/2019/12/khalida-jarrar-continues-to-resist-israeli-attacks-rigged-military-courts/> Ook de bijdrage van Gideon Levy, "*Shin Bet Claimed She Was Behind Israeli Teen's Murder. Her Indictment Says Otherwise*" (Haaretz, Dec 27), <https://www.haaretz.com/israel-news/.premium-shin-bet-said-she-was-behind-israeli-teen-s-murder-indictment-says-otherwise-1.8321518> . PS Khalida Jarrar had een aanstelling gekregen aan de Birzeit Univ. en is zinnens een cursus over mensenrechten te doceren.

¹⁰ Zie Addameers 'fact sheet' : « *Induced Desperation: The Psychological Torture of Administrative Detention* " (26 June 2016), <http://www.addameer.org/content/fact-sheet-induced-desperation-psychological-torture-administrative-detention> .

¹¹ Zie het interview met Directrice Sahar Francis, « *Le régime carcéral d'occupation ne doit pas être amélioré, mais aboli !* » in : 'Palestine', N° 82 (2019), pp. 31-33.

¹² "*Israeli Occupation Forces Raid Addameer's Office and Steal its Belongings*" (Dec 19), <http://www.addameer.org/news/israeli-occupation-forces-raid-addameers-office-and-steal-its-belongings> . Zie ook Amnesty International, 19 Sept: "*Israel ramps up assault on civil society with chilling raid on Palestinian NGO Addameer*", <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2019/09/israel-ramps-up-assault-on-civil-society-with-chilling-raid-on-palestinian-ngo-addameer/> .

¹³ Finaal zal 'Palestina' nog slechts 5% beslaan van Palestina.

¹⁴ Nathalie Janne.d'Othée, o.c.

¹⁵ Ook de nummerplaten van de auto's zijn verschillend gekleurd: geel voor de kolonisten, zwart voor het leger, en wit, groen, blauw of rood voor Palestijnse wagens (naargelang het vergunningsniveau dat hen verleend is). Joodse kolonisten hebben op die manier overall ongehinderde doorgang (tegelijkertijd zijn zij, in dit apartheidsregime, vrijgesteld van alle Militaire Orders die sedert 1967 dictatoriaal van toepassing zijn op Palestijnen.

¹⁶ Cf. de beruchte "*Village files*," door onderzoeksploegen, in samenwerking met academici, in de jaren '30 en tot na de Tweede Wereldoorlog geduldig samengesteld in voorbereiding op de zionistische 'overname' van Palestina. Zie: Ilan Pappé, "*The Ethnic Cleansing of Palestine*" (2006, met latere herdrukken), pp. 17-22. Recentelijk, over de repressieve functie van "*blacklisting*," zie: Nadia Abu-Zahra & Adah Kay, "*Unfree in Palestine. Registration, Documentation and Movement Restriction*" (Pluto Press, 2013), ch. 3, "*Backlists*."

¹⁷ Cf. Chaim Levinson, "*Israel Has 101 Different Types of Permits Governing Palestinian Movement. Over the decades permit regimen grows into vast, triple-digit bureaucracy*" (Haaretz, Dec 23, 2011), <https://www.haaretz.com/1.5222134> . Het vergunningenregime dekt alle categorieën, zoals: burgerlijke en politieke rechten (bv. waarheen je je mag verplaatsen, mag wonen...), economische rechten (werkvergunningen bv.), culturele

rechten (bv. inzake onderwijs en cultus) en sociale rechten. Volgens een rapport van het VN-Bureau voor de Coördinatie van Humanitaire Zaken (OCHA) verliezen internationale organisaties die op de Westelijke Jordaanoever actief zijn, naar schatting 20% van hun werkdagen aan vergunningen van de zgn. Civil Administration (is wel degelijk een militair orgaan), dwz aan het aanvragen en vernieuwen van vergunningen en het oplossen van problemen ermee. Zie uitgebreid: Working Paper Nr 18 van BADIL Resource Center for Palestinian Residency & Refugee Rights (2015): "Forced Population Transfer: The Case of Palestine. Installment of a Permit Regime" (88p.).

¹⁸ Opvallend in tegenstelling, dus, met de ca 150.000 Palestijnen die door de veroveringsoorlog van 1947-49 niet waren uitgedreven maar op de een of andere manier toch binnen de Wapenbestandsgrenzen van 1949 (de 'Groene Lijn') wisten te blijven (tot 1966, weliswaar, leefden ze, hoewel 'burger', onder een brutaal militair bestuur – dat militaire regime werd dat na de Juni-oorlog van '67 in toto overgeplant naar de bezette West Bank). Toch is ook vandaag nog het burgerschap van deze zogenaamde "Israeli Arabs" nog altijd in zekere mate voorwaardelijk: het is, immers, "niet-Joods," dwz "Arabisch", "Christen", "Druze", enz., en blijft dus ahw per definitie ongelijk aan het burgerschap van de (op tal van punten geprivilegieerde) "Joodse" burgers in deze "Joodse natiestaat" (cf. de basiswet van 2018). PS In de Israëliische staat bestaat géén "Israëliisch" staatsburgerschap. Het burgerstatuut van de Israëliische "Arabs" (nooit "Palestijnen" genoemd) wordt daarom ook wel eens omschreven als dat van "stateless citizens". Tegelijkertijd moet worden opgemerkt dat de "Defense Emergency Regulations," die in oorlogstijd, in 1948, waren overgenomen van de Britten en toelaten bepaalde rechten in te trekken, nog altijd elk jaar verlengd worden. Zie daarover B'Tselem, op het URL https://www.btselem.org/legal_documents/emergency_regulations, "Defense (Emergency) Regulations." Citaat: "Over the years, Israel used these regulations extensively in the Occupied Territories to punish and deter. The Regulations served as the authority for Israel to demolish and seal hundreds of houses, deport residents, administratively detain thousands of persons, and impose closures and curfews on towns and villages."

¹⁹ Dat geldt zelfs voor de zogeheten "*permanent residency permit*" waarover (net zoals gevestigde buitenlanders) de Palestijnse inwoners van bezet Oost-Jeruzalem sedert de annexatie beschikken (zonder 'nationale' rechten mogen ze enkel deelnemen aan gemeenteraadsverkiezingen): wie niet langer voldoet aan de door Israël opgelegde voorwaarden (bv. "te lang" in het buitenland verbleef), verliest zijn/haar verblijfsvergunning en mag zijn/haar stad zelfs niet meer betreden (hij/zij riskeert definitief gedeporteerd te worden naar de Gazastrook). Zie nu, algemeen, het uitgebreide rapport van Human Rights Watch: "Born Without Civil Rights. Israel's Use of Draconian Military Orders to Repress Palestinians in the West Bank" (November 2019), ISBN: 978-1-6231-37816, pdf, 97p.), https://www.hrw.org/sites/default/files/report_pdf/palestine1219_web_0.pdf.

²⁰ Extra vernederend is de situatie van landbouwers wier land (door de brutale willekeur waarmee de Scheidingsmuur dwars door dorpen en gronden is aangelegd) aan de andere zijde van het Scheidingsmuur is komen te liggen. Zij zijn niet enkel afhankelijk van het bezit van de nodige vergunning om het te mogen betreden (alleen al om die te verkrijgen moesten zij een lange, bureaucratische procedure ondergaan, met inbegrip van het indienen van documenten zoals testamenten, akten en gedetailleerde lijsten van hun oogsten, plus moeten zij hun grond kunnen aanwijzen op een legerkaart), maar ook van de willekeur van de soldaten die het betreffende hekken moeten komen openen. Zie over een ergerlijk geval nu Amira Hass, "Israel's New Condition for Palestinians Hoping to Work Their Land: A Pop Quiz in Map Reading. The army confiscated dozens of crossing permits of farmers whose plots are beyond the separation barrier" (Haaretz, Jan 4, 2020), <https://www.haaretz.com/israel-news/.premium-israel-s-new-condition-for-palestinians-hoping-to-work-their-land-a-pop-quiz-1.8352896>. De directrice van de mensenrechtenorganisatie Hamoked, Jessica Montell, spreekt daaromtrent van een "kruipende onteigening van Palestijnen van land dat gevangen zit aan de andere kant van de scheidingsmuur."

²¹ Het vergunningenregime ondermijnt systematisch het vermogen van de Palestijnen om een normaal leven te leiden. Het zet het uitgangspunt van het internationaal recht op zijn kop, waarbij een persoon vrij verkeer binnen zijn land moet worden toegestaan, en het dient in feite als een middel tot collectieve bestraffing van de gehele bevolking van bezet Palestina. De schending van het recht op vrij verkeer leidt tot de schending van andere mensenrechten: het recht op gezinsleven, gezondheid, onderwijs, eigendom, levensonderhoud, cultuur en sociaal en gemeenschapsleven. Het vormt als zodanig een flagrante schending van het recht op gelijkheid en menselijke waardigheid. Volgens de Israëliische sociologe Eva Illouz moeten de levensomstandigheden van de bezette Palestijnen daarom benoemd worden "*met hun wåre naam: die van slavernij.*" Zie haar belangrijke bijdrage: "47 Years a Slave: A New Perspective on the Occupation" (Haaretz, Feb 7, 2014), <http://www.haaretz.com/israel-news/.premium-1.572880>.

²² Zie Nadia Abu-Zahra & Adah Kay, o.c., onder meer pp. 84-87, over de onvermijdelijk corrumperende en ondermijnende effecten ervan op de Palestijnse samenleving.

²³ "Birzeit University continues to lose international faculty as Israel persists in discriminatory policy. Update" (BirZeit University, Nov 14, 2019): <https://www.birzeit.edu/en/news/update-birzeit-university-continues-lose-international-faculty-israel-persists-discriminatory> .

²⁴ Zie nogmaals Nadia Abu-Zahra & Adah Kay, o.c., ch. 6, "*The Health System*". Het meest extreem, natuurlijk, is de leefsituatie van de inwoners van de Gazastrook, waar wegens de blokkade de eigen klinieken niet langer in staat zijn de nodige medische diensten te verlenen. Aan patiënten bv. die zich aanbieden aan het Erez Crossing checkpoint, worden vergunningen voor doorgang naar Israël, de West Bank of Oost-Jeruzalem in groten getale geweigerd. Dat is met name het geval voor vrouwelijke kankerpatiënten, zie "Routine Denial of Lifesaving Care for Female Cancer Patients" (Physicians for Human Rights –Israel, June 24, 2017), <http://www.phr.org.il/en/routine-denial-lifesaving-care-female-cancer-patients/?pr>. Ook kinderen met kanker die doorverwezen zijn voor behandeling in een hospitaal in Israël of de West Bank, worden vergunningen geweigerd, zie bv. "On International Childhood Cancer Day, Israel and Political Division Deepens Struggle of Children with Cancer in Gaza Strip" (Palestinian Center for Human Rights, Ref. 19/2019), <https://pchrghaza.org/en/?p=11994>; ook het rapport van Al-Mezan Center for Human Rights, "The Implications of Closure and the Use of Force on Children in Gaza, 30 March -31 October 2018" (Feb 2019), pp. 15-16, "Denial of Medical Care: Rejection and Delay of Children's Requests for Permits," <http://www.mezan.org/en/uploads/files/1558427257972.pdf> .

²⁵ Zie over Hebron: "The checkpoint regime: Israel and the fragmentation of Palestinian society" (International Solidarity Movement, Jan 31, 2017), via: <https://palsolidarity.org/2017/01/the-checkpoint-regime-israel-and-the-fragmentation-of-palestinian-society> .

²⁶ Zie vooral Ilan Pappé, "The Biggest Prison on Earth. A History of the Occupied Territories," 2017.

²⁷ De meer dan 300 "*Homeland Security*" privébedrijven en –bedrijfjes in Israël maken samen ongeveer 7% uit van de Israëlische economie; in 2014 werd voor ca 6 miljard dollar aan producten en diensten uitgevoerd. Zie: Alex Kane, "How Israel Became a Hub for Surveillance Technology" (The Intercept, Oct 17, 2016), <https://theintercept.com/2016/10/17/how-israel-became-a-hub-for-surveillance-technology/> . Zie nu vooral het boek van Shir Hever, "The Privatization of Israeli Security" (Pluto Press, 2018).

²⁸ Zie Jeroen Van Horenbeek, met citaat van federaal fractieleider van N-VA Peter De Roover: "*In het halfroond zelf en tijdens zijn parlementaire werk vragen we dat hij geen keppel draagt.*"